

Следобѣдъ и привечеръ водата се накждри и се залюлѣе като ливада при вѣтъръ, а ти стоишъ по цѣли часове и гледашъ, какъ идватъ и си отиватъ вълнитѣ, и ти се иска да викнешъ подиръ сивото стадо. Но най-хубави сж ношитѣ. Луната изгрѣе и разпрѣсне сребърни искри по водата, тѣ подскачатъ по нея, люлѣятъ се, гонятъ се, па току се хванатъ една за друга и почнатъ да играятъ.

На „Капъ Аркона“ бѣхме нѣколко стотинѣ души отъ всички народи. Отначало всички се гушеха и се криеха на заветъ, но на югъ слънцето ставаше все по-голѣмо и по-топло. Стигнахме и екватора. Цѣли шестъ дни пѣтувахме все по него право на западъ и за първи пѣтъ почнахме да разбираме, кжде отиваме. Слънцето жарѣше безмилостно. Облѣни въ потъ, ние цѣлъ день гонѣхме сѣнка и хладина. Вечеръ въ спалнитѣ кабинни се задушавяхме отъ потъ и липса на въздухъ.

Моню клатѣше глава, подсвиркваше презъ носъ и казваше:

„Ако и въ Бразилия е такава пещъ, по-добре да се връщаме, докато е време“.

А Ганю гледаше нѣкжде нагоре и отвърщаше:

„Ще се връщаме, а кой ще ни плати билетитѣ? Добре че намѣрихме пари за отиване, за връщане трѣбва сами да си ги изработимъ“.

Една сутринъ, на шестнадесетия день отъ трѣгването, въ далнината се провидѣха планини. Тѣ растѣха съ приближаването на парахода и бавно предъ насъ изникна голѣмъ градъ. Параходътъ мина край кичести острови и укрепени бетонни фортове, навлѣзе въ красиви заливи съ зелени брѣгове. Бѣше столицата на Бразилия, градътъ *Рио де Жанейро*, нареченъ най-красивиятъ градъ на свѣта. Който му е далъ това име, не е сбъркалъ.

Рио де Жанейро има два милиона жители и лежи между нѣколко стрѣмни скалисти тепета. Покрити съ